

leült egy sarokkőre, s a kaptatón a számár már egymagában lépegetett a kocsi-
csival. Az asszonyok a csöngettyű szavára kijöttek a házakból, kiválasztották,
ami kellett, lemérték a mérlegen, s az áruért járó pénzt hűségesen beletették
a csacsi nyakán lógó zacskóba. Senki se csalt. Az öreg azt mondta, hogy olykor
még több pénzt is talál a zacskóban, mint amennyi jár neki ...

1933. június 21., szerda, 6. old.

Körkép

A villamos robot, csönget az esti körúton.

Fiatalasszony, kezében nagy csokor égő-vörös rózsát tartva, álmodoz-
va-mélázva megy-megy, egyenesen a rohanó kocsinak.

A vezető kétségbeesetten rázza a csöngőt, fékezni próbál. Ki tudja, meg
lehet-e baj nélkül állítani a kocsit. Mindez egy pillanat műve. Az utolsó tí-
zedmásodpercben egy idősebb hölgy hirtelen odaugrik, elrántja a kerek-
alól a mit se sejtő fiatalasszonyt. Az életmentőnek villog a szeme az izga-
tottságtól, s amint most így szembe kerülnek egymással, dühös haraggal
förméd rá a másikra:

– Maga hülye! – kiáltja az előbbi halálos feszültség kirobbanásában. –
Maga hülye, nem tud vigyázni?

– Hülye maga! – kiáltja vissza életmentőjének méltatlankodva a másik. –
Kikérem magamnak. Milyen joggal sérteget itt engem?

Az idősebbik hölgy elnémul.

– Valóban, milyen joggal? – gondolja magában, s elmosolyodik a kérdésen.
Ki tudja, miféle régi emlék mozdult meg benne.

Úgy áll egymással szemben a két idegen nő ebben a családi veszeke-
désben, mint anya és leánya.

Nini, egyszerre milyen közel kerültek egymáshoz.

•

Tekintélyes, jól öltözött, kissé vidékies külsejű úr lép be az egyik jónevű csemegekereskedésbe. Válogat a sok finom ennivaló között, rámutat erre-arra. Sok mindent kiválaszt. Úgy látszik, nagy vendégségre készül, mert egész nyaláb holmit becsomagoltat. Finom borokat is.

– Küldjék a lakásomra – mondja végül harsogó hangon.

– Igenis, kérem alássan, parancsára – hajlong alázatosan a kereskedő, mert ritkaság a mai világban az ilyen „nagyban” vásárló. – Talán a címet méltóztassék bemondani, hová parancsolja.

– Micsoda, maga nem ismer engem? – vág a kereskedő szavába pulykavörösen a vevő. – Maga nem tudja, hogy én ki vagyok? Akkor köszönöm. Nem kell semmi. Vissza az egész rendelés.

S még feszesebben, még méltóságosabban távozik, mint ahogy belépett.

•

Gyurka nyolcéves pesti fiú. Lelkendezve rohan az édesanyjához.

– Anyukám, anyukám, vegyél a Pistának is jegyet a moziba, hiszen olyan szegény, hogy egészen „oda van ragadva” a földhöz ...

1933. július 12., szerda, 7. old.

Pesti utca

A Tabán zegzugos utcáit, csorba köveit egylovas kordéval járja a szemetes. A köztisztasági hivatal súlyos szekerei, gépkocsijai nem tudnak közlekedni a szűk, s girbe-gurba kaptatókon. Baktat a szemetes a kordéja mellett, s közben beszélget a lovával.

Soha ilyen okos állatot. Minden odavetett szavát megérti a gazdájának.

– Jobbra, Ilka, balra. A Holdvilág utcába, Ilka. A Kereszt térre. Most álljunk meg szépen. Most mehetünk, Ilka – rendelkezik a szemetes.

Ilka pedig, a kordéba fogott kedves lovacska pontosan végrehajtja barátja utasításait.